Temetésről jöttem ide, vőpannak temetni; hajlott korú, de nivós természetű, életerős embert ~~[illegible]~~ kiszórtam a sírhoz, akit a halál kíméletlen vagadott ki szerető családja köréből; most egy zokat nevedett, magunkat egy évtized óta minlódó Jevek anyónak koporsója mellett álltok, kinek fájdalmaikban kimerült nivónek dobbanását a megváltó halál minutelte meg. Ime a két legnagyobb ellenfél: a kíméletlen kimúlás s a korai nevedésen át való keresztülés a halálra nemünk elé tárja a mi tehetetlen eszközünket, melyek az Úrról szava fejére ki, mikor kérdi: אי מזה, אי מזה (Hol vagyon megnyilatkozik-e előttem a halál kapuja, képes-e az ember kerekítéllani a halál ösvényének lejáratát? Megtudjuk-e mi emberek halásom, vagyon mi a jobbik, mi a kívánni valóbb? Vagyon akik évekken át láttátok minlódni a kedves jó anyátok magyobb volna-e most a ti fájdalmatok, ha kíméletlen kévesik tőletek a szerető nini múlt? Ott a szemeitek számára mindig várattamul nyt le a napja, mely az anyát ragadja el körülötök, akik szivük vérével nevedtük épolni s életben tartani azt, aki szive alatt hordta őtet arokmak mindig korai, azokat mindig készületlenül találja az anyának halála. 13 év óta láttátok nevedni azt, akit boldogítani szettetek volna, akinek a családi kör örömeivel óhajtottátok megédesíteni az öregség keserveit, melyektől im a halál szabadította meg. Amióta pártfaimul szerető szivével felnevelte titeket, azóta atyátok szétszórtan el a fotói létből, azóta a testi szenvedések mellett szellem örömei, melyek mégis vigasztalóan biztak az élethez tibenetek s imádkoztak a szívetek tálálta. Hivatását betöltötte szinte titeg s mint anya; szerető gondoskodásával volt szemben boldogult atyátok szegitő társa s mostanra vagytok testvérek, kik most fájó szívvel szemlélitek szemeitek előtt, hogy milyen szépen anyai szivvel nevelt titeket szegeakadott hozzátok. De bár betöltötte éppen női hivatását, nyugodtan élt boldogságának fotói jutalmul megvanda tőle ez szem, hogy annál szépebb legyen jutalma az örökletben, hol atyátok lelkével egyesülten fog majd fotóitek jó lelkével örökösi. Ebben a szívben nyugodjatok meg s imádkozzatok a fájdalmatokat megszabadult jó anyátok örök nyugalmáért.

Upperben 1902. febr. 25.

özv. Rotter Dávidné.

Vm 11/264